

KISA ÇİZGİ-NOKTA

Babam denize açıldıktan bir saat sonra çok şiddetli bir fırtına patlak vermişti. O zamanlar insanların yüzünü okuyamıyordum. Eğer okuyabilseydim annemin dehşete kapılmış olduğunu anlardım. Bir şeyler sezmiştim ama anlayamamıştım. Fakat o benim yüzümü çoktan okumuştı.

“Korkma” dedi bana. “Baban dönecek... Bu defa her zamankinden daha çok balıkla gelecek. Onları satacağız. Önce, her yağmurda akan şu çatımızı onaracağız. Sonra okul için en güzel çantayı alacağız sana. Paramız artarsa sana bir de kedi yavrusu da alırız.”

Son cümle, içimdeki korkuyu söküp atmış olmalıydı. Anneme mutlulukla gülümsediğimi hatırlıyorum. Annem bana sıkıca sarılmıştı, sanki sonsuza kadar o halde kalacaktık.

“Baban dönecek” dedi fısıltıyla.

Ama dönmedi babam.

O geceden sonra annem derin bir sessizliğe gömüldü. Nerdeyse yüzü hiç gülmedi. Ben o yıl okula başlayamadım...çünkü babam dönmemişti.

Her kış, her yağmurda çatımız aktı...çünkü babam dönmemişti.

Hiçbir zaman yavru bir kediye sahip olamadım... çünkü abam dönmemişti.

(O zamanlar bilmiyordum tabi sokakların yavru kedi kaynadığını, birine sahip olmak için birine ödeme yapmaya gerek yoktu. Asıl sorun eve aldığımız kediyi doyuramayacak kadar yoksul olmamızdı.)

Babamı çok özliyordum ama annem dönecek demişti. Ben de onunla birlikte sanki derin bir sessizliğe gömüldüm.

Geç de olsa okula başladığımda babasızlığın ne kadar zor olduğunu anladım. Öğretmen okulun daha ilk gününde babalarımızın ne iş yaptığını sordu. Sonra “Baba bu bal” diye fişler yazmaya başladık. “Baba bana balon al” diye bir şarkı öğrendik. Anne, baba ve çocuklarla dolu aile resimleri yaptık.

Babamla ilgili konularda sessiz kalmam, sınıftaki çocukların dikkatini çekti. Acımasız şakalarının kurbanı oldum.

Bir gün tüm cesaretimi toplayarak anneme o soruyu sordum:

“Babam ne zaman dönecek”

Annem hüznü dolu gözlerle yüzüme baktı. “Baban denizle kardeş oldu.” diye cevapladı sorumu. Dedim ya, insanların yüzünü okuyamıyordum. Okuyabilseydim anlardım gerçeği...

Cümlemin anlamını çözemiyordum, ne demekti ki babamın denizle kardeş olması...İçinde bir umut barındırdığı için sıkı sıkıya bağlandım bu cümleye. Babam denizle

kardeş olmuştu, denizlerde dolanıp duruyor, en güzel, en çok balığı avlamaya çalışıyordu. Bir gün dönecekti işte...

Babamın denizle kardeş olduğuna uzun süre inanmaya dem ettim. Ta ki o güne kadar...

Mahalleden çocuklarla buluşacak ve onlarla sahile gidecektik. İskeleyle doğru yürümeye başladım. Oraya vardığımda daha kimse gelmemişti. Hüzünlü gözlerle denize baktım. Denizin o masmavi rengi, dalgalarla gelen rüzgâr ve güneş. İçim buruk da olsa huzur veriyordu bana. Sonra deniz kabukları vardı. Toplamaktan çok büyük mutluluk duyduğum... Cebime deniz kabukları doldururken buldum kendimi. Eve vardığımda cebimdeki deniz kabuklarını odama götüreceğim ve diğerlerinin yanına koyacaktım: yedi yüz bir, yedi yüz iki, yedi yüz üç...

Denizin sesine gülme sesleri karıştı, arkadaşlarımdan geldiğini anladım. İskelede biraz sohbet ettikten sonra biri cebimdeki deniz kabuklarını fark etti. Onlar da toplamak istediler. Onları deniz kabuğu bulabilecekleri en iyi yere götürdüm. İskelenin altı. Dalgalar bütün deniz kabuklarını oraya bırakıyordu. Birkaç kabuk anca toplanmışken birtakım sesler duydum. Çok tiz sesler. Ters çevrilmiş bir balıkçı kayığının altından geliyordu: Kediler... Üç tane yavru kedi doğruca bana bakıyordu, korktukları yüzlerinden belliydi.

“Bunların anne babası yok mu?” dedi içimizden biri.

Yaşı bizden biraz büyük bir oğlan çocuğu bilmiş bilmiş cevapladı:

“Kedilerin babaları onlarla ilgilenmezler sadece anneleri bakar onlara, yavru kediler babasız büyümek zorunda kalır.”

Sonra bana döndü. “Yoksa sen de bir yavru kedicik misin?” dedi.

Bütün çocuklar acımasızca güldüler bu söze. Öfkelenmiştim. “Benim babam beni terk etmedi sadece denizle kardeş oldu!” diyebildim. Keşke demeseydim, daha fazla gülmeye başladılar “Denizle kardeş mi oldu? Kim uydurmuş bunu?”.

Gözümden yaşlar bir bir akmaya başladı ve koşarak uzaklaşmışım oradan. Ne kadar koştum bilmiyorum sonunda yaşlı bir adama çarptım. Adamın çantasındaki her şey etrafa saçıldı. Özür dileyerek adamın eşyalarını toplamasına yardım ettim. Adam ağladığını anladı. “Neden ağlıyorsun, ne oldu?” diye sordu.

Adamı baştan aşağı süzdüm. Kasabamızda son zamanlarda görünür olmuştu. Çantasına doldurduğu ıvır zıvırı sahilde satardı.

“İstersen gel biraz otur, su iç, belki ne olduğunu da anlattırırım!” dedi.

Anlatmak... belki buna ihtiyacım vardı. Sahi birisi çıkıp da içimde kopan fırtınaların sebebini anlatmamı istemiş miydi hiç?

Hıçkırma hıçkırma gözyaşları içinde anlatmaya başladım.

“Altı yaşımıydım. O yıl okula başlayacaktım. Babam her zaman olduğu gibi balık tutmak için evden çıkmıştı. Bir daha dönmedi, denizle kardeş oldu çünkü...”

“Ya?” dedi yaşlı adam.

Dedim ya yüzleri okuyamıyordum. Yaşlı adamın yüzünü okuyabilseydim...

“O zamandan beri annemle ben varız.” diye devam ettim. Babasızlığın can yakıcılığıyla ilgili ilgili daha bir sürü cümle kurdum. Sonra ekledim. “Babam denizlerde dolaşır duruyor. Çünkü denizin mavisinde onun gözlerini görüyor, denizden esen rüzgârda onun nefesini hissediyorum. Sonra deniz kabukları var. Onlar babamın bana verdiği hediyeler.”

Yaşlı adam derin bir sessizlik içinde dinliyordu beni.

“Deniz başucumda olduğu sürece babamın da benimle olduğunu biliyorum. Keşke denizlerdeki babamla birkaç sözcük de olsa konuşabilseydim...”

Yaşlı adam ceketinin kolunu gözlerine götürdü. Ağır ağır başını salladı. Sonra birden yüzü aydınlandı. “Eğer istersen seni babanla konuşturabilirim.” dedi. Çantasında bir şeyler aranmaya koyuldu.

O kadar çok heyecanlandım ki arkadaşlarımla benimle dalga geçtiğini unuttuğum.

Elime bir kâğıt tutuşturdu. Noktalardan, çizgilerden ve daha uzun çizgilerden oluşan bir kâğıt ve bunların karşısında alfabeden harfler...

“Bak.” dedi. “Şu nokta ve kısa çizgi alfabede A demek...Kısa çizgi ve üç nokta B...Listenin tamamını öğrenince bul beni. Ben akşamları hep buralardayım.”

Eve koşa bildiğim kadar hızlı koştum. Annem beni öyle heyecanlı görünce telaşlandı. “Babamla, babamla konuşacağım” diyebildim. Belki bir gün, belki iki...listeyi öğrenmem fazla uzun sürmedi.

Dediği gibi yaşlı adam oradaydı.

“Hazır mısın babanla konuşmaya” dedi. Heyecandan kalbim duracaktı sanki. Çantasından bir şey çıkardı. Düğmeye basınca onun fener olduğunu anladım. “Bu denizcilerin sesi ve dilidir. Yüzyıllar boyu denizciler hep bununla haberleşmiştir.” dedi. Belli bir sıraya göre ışıkları açıp açıp kapattı. “Söyle bakalım verdiğim listede A harfinin karşılığı neydi?”

“Nokta, kısa çizgi.” dedim. Işığı açıp kapadı, bu nokta dedi. Sonra noktadan biraz daha uzun.” Bu da kısa çizgi.”

Anlamıştım. Bu fener aracılığı ile babamla konuşacaktım. Yaşlı adam feneri bana verdi ve hazır hissettiğinde içinden ne geçiyorsa söyle babana dedi.

Babamla konuşabilmek için birkaç gün beklemek zorunda kaldım. Yılların özlemi, acıları vardı içimde. Ne söyleyecektim babama? Hazır olduğumda bir gece sahile indim. Feneri denizin karanlığına tutarak şunları söyledim

“... / ... / ... / ...” *

Yılların zehri içimden akıp gitmişti ve o geceden sonra birden büyümüşüm. Denizle kardeş olmanın ne demek olduğunu artık biliyordum.

Artık feneri teslim etmenin zamanı gelmişti.

Fakat yaşlı amcayı bir daha göremedim.

Belki o da babamın bir hediyesiydi bana...

Teşekkürler baba, huzur içinde uyu.

NOT: * Baba, seni çok seviyorum.